

LBRIS

We know
books

Rodica Bretin

*Tigrii visează
în culori*

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2024

Cuprins

Sunetul tăcerii	7
Visul American	21
Dans cu indieni	27
Tigrii visează în culori	35
Reviem pentru un revolver	38
Joc cu zeii	45
Explozia din Halifax	52
Porți vesta, locotenente?	61
Tangou cu samurai	64
Beowulf	73
Jurnalul unui ucigaș în serie	80
Aripi de ceară	100
Tequila blues	107
Duel în catedrală	118
Tribul pierdut	127
O duminică la Seaworld	142
Amurgul zeilor	153
Fugă în noapte	166
Grifonul auriu, dragonul negru	172
A opta moarte	183
Hotel Commodore	194
Trezește-te, Ewan!	203
<i>Despre autoare</i>	221

Sunetul tăcerii

Aveam șaptesprezece ani și încă nu știam nimic: despre mine, despre lume. „O mie opt sute de zile într-un orfelinat“ – suna dickensian. Eram în Canada secolului XX, nu în Anglia lui Oliver Twist. N-am crescut într-o închisoare cu ziduri mucegăite, podele pe care mișunau șobolanii, gratii la ferestre. Dimpotrivă. Totul era confortabil, ordonat – camerele mari, cu pereți zugrăviți în culori pastelate, cearșafurile și pijamalele cu Mickey Mouse sau Donald Duck. Nimeni nu ne înfometa, nu ne bătea, nu ne lega cu lanțuri de pat.

Nu era o familie, dar nici un Purgatoriu. Ar fi fost aproape suportabil – dacă nu apărea Ernest Wilberforce, profesorul de etică. Puritan, familist, cetățean respectabil. Și... pedofil. Sau ucigaș în serie de suflete și visuri, de inocență și încredere în oameni.

Fetele îl numeau, simplu, *Monstrul*.

Asemenea oricărui prădător, Monstrul pândea mereu, flămând, rapace. Iar ele se strângeau laolaltă, căutând

siguranța numărului, a turmei. Însă, la răstimpuri, câte una rămânea în urmă, se rătăcea: la dușuri, la vestiare, în sala de gimnastică, în vreun laborator...

Într-o după-amiază s-a întâmplat să fiu eu.

Întârzasem în bibliotecă și îmi adunam cărțile, când m-am pomenit înaintea Monstrului. Intrase neauzit; iar acum era între mine și ușă. Răsufila anevoie, venele îi pulsau la tâmple. Apoi ochii i s-au dilatat, numai pupilă. Masca bonomie se descompunea, jupuindu-i-se de pe chip ca o piele veche. A făcut un pas, altul, fără să își desprindă privirea dintr-a mea. Iar eu... înghețasem – pasăre hipnotizată de un șarpe.

Pe urmă a fost lângă mine. Mâini asudate mi s-au târât pe obraz, pe gât, degete-gheare mi-au încleștat sânii, strivindu-i prin pâanza apretată, o palmă mi-a astupat gura. Asta m-a trezit. Dar sila, furia nu se născuseră încă. Nici spaima. Nu era decât refuzul de a crede că se întâmplă cu adevărat. Gânduri absurde îmi fulgeau prin minte – și dacă... l-aș lăsa? Nu eram decât una din multele murdărite de Monstru. Cu timpul uitai, trecea, spuneau celelalte. Era mai rău dacă te împotriveai și, oricum, nimeni nu te-ar fi crezut. Să înduri totul, să nu te zbați, să nu țipi. Și se va plictisi de tine – într-o lună, două. Pradă avea, destulă...

Cineva mă izbea cu pumnul în obraz, mă răsucea încovoiindu-mă peste pupitru. Și deodată, o lumină sângerie mi-a despicat, arzător, țeasta. Vedeam chipuri

schimonosite de durere, auzeam strigăte curmate brutal – și iarăși imagini, trupuri contorsionate, zbătându-se ca niște marionete în mâinile unui păpușar nebun, carne învinetită de mușcăături, șiroaie prelingându-se sub uniformele alb-negre, năclăind șosete, pantofi... Într-un târziu am înțeles ce erau: gânduri, senzații. Intrasem în mintea Monstrului, îi răscoleam prin amintiri.

Afară, a răsunat o sonerie – șapte seara, deja? Fetele mergeau spre sala de mese, încolonate, numărându-se în șoaptă. Una lipsea, din ea se înfrupta onestul domn Wilberforce, care...

Dacă atunci alegeam să rabd, următorii ani de iad ar fi fost șterși cu buretele de pe tabla vieții mele. Aș fi rămas doar o antilopă din turmă, anonimă, în siguranță.

Monstrul mă dezbrăca fără grabă și m-am pomenit privindu-mi trupul prin ochii lui, văzând ce avea să îmi facă, *am simțit* valurile de durere și scârbă abătându-se asupra-mi, *am zărit* sângele pătând pardoseala. Dar nimic nu se întâmplase încă, ar deveni realitate numai dacă...

Ceva creștea înăuntrul meu, ceva cumplit, care dormise ascuns, neștiut. Iar acum se trezise, năvălea din adâncuri, a țâșnit cu un urlet mut, ca un trăsnet lovind în cel aplecat asupra-mi. Degetele înfipite în trupul meu s-au descleștat, am auzit un sunet straniu – scâncet, horcăit? –, apoi am întors capul și l-am văzut pe Monstru prăbușindu-se de parcă cineva i-ar fi secerat picioarele. Se zvârcolea, înghițea hulpav aerul, stropi purpurii i-au

țâșnit din ochi, din nări și un sânge gros, aproape negru i-a răbufnit pe gură.

Ernest Wilberforce se târa pe parchet ca o broască strivită. Eu mi-am ridicat fusta, înnodând zdrențele bluzei. Am pășit peste el, spre ușa care tocmai se deschidea. Încremențiți în prag, profesorul de chimie și supraveghetoarea clasei mele. După care, scena s-a animat: înăuntru au năvălit alți profesori, portarul, femeia de serviciu – de parcă pândiseră pe coridor. Se uitau neîncrezători la bărbatul care își scuipa plămâni, măruntaiele, la uniforma ruptă, la vânătăile care mi se întindeau pe obraz, pe umeri, pe piept. Până atunci, Ernest Wilberforce fusese unul de-al lor. Zvonuri, șoapte, eleve cu ochii înroșiți de plâns – minciuni, născocirile adolescentelor ale căror hormoni o luau razna. Iar acum... Ce se va alege de bunul renume al școlii?

Au chemat ambulanțele: una pentru Ernest, alta pentru mine. De ce atâta grijă? Doar nu o să creadă, tocmai acum, o elevă nesupusă, nerecunoscătoare și nedorită de nimeni. Luminile clipind roșu-albastru, ca un avertisment, fetele, profesoarele ferindu-se dinaintea mea – cu teamă?! –, infirmiera ajutându-mă să urc. Apoi ușile s-au trântit, sirena a început să urle, am simțit acul intrându-mi în braț, o fierbințeală, văzduhul a devenit dens, mâlos... și n-am mai știut nimic.

Când m-am trezit, eram în iad. Unul alb, aseptice și, desigur, pavat cu intenții bune: Secția de Psihiatrie a

Spitalului Municipal Halifax. Diavolii purtau halate, stetoscoape, seringi și zâmbete profesionale. Se numeau doctori, asistente, infirmieri. Nu pedepseau, nu torturau. Totul se petrecea impersonal, rutinier, înfricoșător de mecanic.

O săptămână în carcera tapetată cu saltele, cu trupul strivit în cămașa de forță. O zi întreagă sub plesnetul jeturilor țâșnite din furtunurile sub presiune: unul rece, unul fierbinte, iarăși unul rece, răsuflarea care mi se tăia deodată, apa care ardea – când gheață, când lavă –, izbitura în piept, în șale, între omoplați, pumn uriaș abătându-se asupra mea, o dată, de o sută de ori.

Apoi, într-o cămașă imaculată, desculță și cu părul ascuns sub bonetă, mă duceau la „Sală“. Întâi am mers singură, neștiind ce va urma. A doua oară m-au târât, m-au luat pe sus, în vreme ce picioarele îmi alergau prin văzduh, purtându-mă departe, cât mai departe de patul cu curele, de electrozii ce aveau să mă acopere ca o plasă cu ventuze sugând viața, puterea, gândurile, până și durerea din mine.

Scuturată de convulsii, cu mușchii zvâcnind haotic, mușcam din călușul de cauciuc, mă zvârcoleam ca un derviş cuprins de nebunia morții – și ei se opreau să noteze ceva în carnete, să îmi asculte inima sau bâiguielile. Pe urmă, totul reîncepea.

Uneori mă îndopau cu neuroleptice și zile – milenii? – întregi pluteam pe o mare aurie, cu pești-maimuțe și

Buddha surăzătorii care îmi șopteau că domnul Ernest mă aștepta la altar, să îi fiu mireasă, ori că undeva, în înalțuri, o umbră întunecată veghează cu ochi de foc asupra lumii.

Alteori mă trezeau, mă spălau, îmi dădeau pijama și halat, papuci și un cartonaș să îl atârni de gât înainte de a intra la Domnul Director. Pe cartonaș nu era niciun nume: doar un număr. Și eu mă așezam cuminte pe marginea canapelei și aflam cât de mult progresasem, cât de bine avea să fie totul, cum va fi ucisă în chinuri adolescența rebelă din mine, cum îi va dispărea până și amintirea înainte să devin un adult responsabil, reînscut, reformat. Numai să fiu docilă, cooperantă, să am răbdare. Un an, doi, cinci – treceau repede. Apoi lumea mă va primi cu brațele deschise și...

Încă o săptămână de electroșocuri, dușuri polare, somnifere. Infirmierii luându-mă de pe targă, trântindu-mă pe pat ca pe un sac de cartofi, fără să le pese dacă mă rostogoleam pe podea, un doctor uitându-se la globii ochilor mei, arși de lumină, o asistentă iritată de petele vinete de pe trupul în care nu mai avea unde să bage acul.

Era viața mea – și avea să fie pentru multă vreme, poate pentru totdeauna. De ce? Eram bolnavă, mi se spusese. Anxietate, isterie, angoasă, psihoză – cine știe? Și cui îi păsa? Numărul de pe cartonaș, cel de pe fișă – doctorii, directorul nu voiau să afle mai mult. Căci erau destule numere care să le umple timpul, uneori să le stârnească interesul.

Cum ajungeai nebun? Te nășteai așa, era o glumă crudă, o răzbunare a Universului? Și cum trăiau acele făpturi desprinse de lume, de trecut și viitor, de viață și moarte? Unii erau primejdioși pentru toți ceilalți; alții doar pentru ei. Osânda lor era închisoarea eternă: în fier și beton sau în propriul trup. Erau străini de orice avusesse sens ori însemnătate. Ca și mine, fuseseră excluși din societate, din specia umană; dar ei n-o știau.

Îi întâlneam pe coridoare, arătări fantomatice, suflete pierdute în iadul dinăuntrul lor ori în cel Municipal, rătăciți între două ședințe de tortură care aveau să îi vindece... sau nu. Cârțițe surde și oarbe, târându-se fără rost prin labirintul de ziduri cenușii, până când infirmierii înhățau una, la întâmplare, făcând-o să dispară îndărătul unei uși prin care nu răzbăteau nici bătăiul generatoarelor, nici urletele.

Asemenea lor, cârțița Kayla se lăsa, fără împotrivire, dusă la „Sală“, la „Dușuri“. Se întindea singură pe pat, așteptând să îi mai fie prăjiți niște neuroni, răbdând acele înfipite sub pielea tâmplelor, fără să tresară la zâmbetul încurajator al Domnului Director – Ernest, Zarathustra, Manitou? –, încuviințând nepăsătoare când realitatea se preschimba în coșmar și văzduhul devenea o crisalidă țepoasă.

Nu mai știam ce se întâmplă cu mine, unde sunt, ce simt. Trecut, prezent: un caleidoscop de cioburi roșii, negre, violete. Durere și groază. Fusesse vreodată altfel?

Anii petrecuți cu mama, chiar cei de la orfelinat dispărușeră, înecați în vidul care îmi cotropea amintirile, se hrănea cu tot ce fusesem și n-aveam să mai fiu.

Până când, într-o zi, am deschis ochii, deodată trează, într-o sală cu pereți de piatră vegheați de armuri, săbii, pistoale, blazoane, flamuri zdrențuite. Mi-am frecat pleoapele, dar imaginea nu dispărea și am auzit primele sunete: pași.

Un bărbat cărunt, în kilt și plaid trecut peste vestonul cu nasturi de argint. Culorile, albastru și negru, erau ale clanurilor din Highland, dar asta am aflat-o mult mai târziu. Atunci, am rămas înaintea lui tremurând, cu cămașa udă lipită de trup ca o altă piele. *Vii de la dușuri*, mi-a șoptit o voce, *ești aproape despuiată*, mi-a șuierat alta, *visezi*, m-a liniștit a treia. Străinul și-a scos plaidul, mi l-a pus pe umeri și a tras un jilț spre mine chiar înaintea să mă prăbușesc în el.

A turnat o licoare aurie, aburindă, într-o ceașcă de porțelan, apoi mi-a dus-o la gură, căci mâinile îmi zvâcneau încontinuu. Am sorbit: era ceai de fructe, cu scortişoară, așa cum le plăcea eroinelor victoriene ale lui Lewis Carroll. Am pufnit în râs – mai aveam puțin și o să apară Motanul din Cheshire, Pălărierul Nebun, Iepurele Alb...

– Nu sunt o plăsmuire a imaginației tale, Kayla.

Străinul părea să știe multe despre mine. Avea chipul brăzdat de cicatrici, plete argintii și o siguranță calmă, nu arogantă, ci firească, venind din cunoaștere.

S-a aplecat, dând la o parte șuvițele jilave ce mi se lipiseră de obraji.

– ...și nu ești ne bună.

De aproape doi ani, demonii în halate albe căutau să mă convingă de contrariu. Eram bolnavă, iar ei aveau să mă vindece, într-un fel sau altul. La început îi crezusem. Făptura ce dormise în mine, trezită de Ernest Wilberforce, mă înfricoșa mai mult decât torturile născocite de ei. Mai apoi...

„Are răbufniri agresive, alternând cu depresii profunde, ce depășesc obișnuitele angoase adolescente. O inteligență intens creativă, contrastând cu predispoziția la introspecție.“ Nu erau gândurile mele, ci frânturi din ceea ce credeau alții că sunt.

– Dar cine ești, Kayla?

– Nu știu.

– De ce ai ajuns aici? Pentru ce ai rămas?

– Nu vreau să știu.

– Însă ai vrea să înceteze...

Era adevărat. În ultima vreme, aproape fără voie, începusem să mă răzvrătesc: ace de perfuzie înfigându-se în degetele asistentei, furtunul scăpând din mâinile infirmierului ce se prăbușea sub izbitura jetului fierbinte, uși trântite în fața celor care mă târau spre „Sală“. Nu se închegaseră într-un plan, erau doar încercări incoerente, patetice, de a opri chinurile. Orice era preferabil iadului aseptice, chiar și creatura ascunsă sub

țeasta mea, privind prin ochii mei, așteptând, pândind, gata să iasă din nou la iveală. Și pe care îmi venea tot mai greu să o țin închisă acolo. Poate fiindcă ispășisem destul. Dar... de ce m-ar ajuta străinul?

– Nu trebuie să te temi de ceea ce ești. Atunci, te-ai apărat instinctiv. A fost întâiul semn. Mai departe...

Scoțianul îmi oferea fructul oprit. Ce avea să urmeze dacă îl luam? Izgonirea din iad?

– Dacă nu sunt nebună... ce sunt?

– Altfel decât ei. Iar oamenii se feresc de necunoscut, de tot ce iese din lumea și vremurile lor.

M-am uitat cum toarnă din nou ceai, am privit în jur. Pereții, podeaua păreau atât de... reale. La fel, străinul.

– Sunt Liam. Și sunt asemenea ție.

Asta ce trebuia să însemne? Am sorbit din ceaiul până atunci dulce, aromat. Devenise amar ca fierea, avea gust de... cauciuc?

Scoțianul s-a ridicat brusc, lovind masa.

– Trezește-te, Kayla. Acum!

Și am deschis ochii. Eram pe pat, legată, iar doctorul îmi lipea electrozii de frunte. Apoi a reglat aparatul, atent, mutând cursoare, apăsând butoane.

Știam ce va urma: acele aveau să danseze pe cadrane, curentul îmi va străbate trupul ca un fulger, aruncându-mă în abisul durerii, de unde mă va trage afară o răscire de manetă. Și iarăși o să plonjez cu capul în jos, scuturată de convulsii, o să-mi înfig dinții în căluș, o să îmi

ascult urletul răsunând la nesfârșit doar înăuntrul meu... De cinci zile nu mâncasem, nu mișcam, nu răspundeam la întrebări – și hotărâseră să mă scoată din letargie.

Plictisiți de încăpățânarea nebunilor care nu voiau să se vindece, câțiva doctori găsiseră remediul, cu multe decenii în urmă. Schizofrenie, autism, apatie, depresii? O sută de volți vindecă totul. Sigur, pot să provoace leziuni cerebrale, pierderea memoriei, un infarct, o comă – dar ce contau eșecurile, oricâte, dacă știința făcea un pas înainte?

Ideea nu îmi plăcea. Deloc.

Prima pornire a fost să trimit valul durerii în țeasta celui care mă tortura. Să-i preschimb circumvoluțiunile într-o câmpie aridă, prin care nu va mai rătăci niciodată vreun gând. Să îl văd în patru labe, gângav, lăsând în urmă o dâră de bale.

Însă un glas – al cui? – îmi șoptea, insistent, altceva.

M-am uitat spre doctorul care a rămas cu mâna înghețată pe manetă, cu privirea în gol. Dar vocea îi era aceeași, autoritară, infatuată, iritant de calmă. I-a dictat asistentei cifre, observații, în jargonul psihiatric pe care ajunsese să îl înțeleg. Și toate proclamau același miracol consemnat de femeia plictisită, ce se gândea la ale ei. Eram „în limite normale“. După șapte sute de zile, eforturile lor dădeau rezultate.

A fost doar începutul.

În două săptămâni, doctori, asistente, infirmieri deveniseră marionete ale căror sfori le trăgeam eu, cu